

Sygnatura akt II Ca 575/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2014 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział II Cywilny - Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Wąsik (sprawozdawca)

Sędziowie: SO Zbigniew Zgud

SR (del.) Joanna Czernecka

Protokolant sądowy: Izabela Ślęzak

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2014 roku w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w K.

przeciwko B. S., M. S. (1) i W. S.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa – Nowej Huty w Krakowie

z dnia 18 grudnia 2013 roku, sygnatura akt I C 27/12/N

1. zmienia zaskarżony wyrok nadając mu brzmienie:

„I. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz strony powodowej kwotę 852,95 zł (osiemset pięćdziesiąt dwa złote i 95/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 11 września 2008 r.;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz strony powodowej kwotę 2 180 zł (dwa tysiące sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć od strony powodowej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie kwotę 522,18 zł (pięćset dwadzieścia dwa złote i 18/100) tytułem wydatków postępowania wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa;

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanych solidarnie na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie kwotę 3 494,65 zł (trzy tysiące czterysta dziewięćdziesiąt cztery złote i 65/100) tytułem wydatków postępowania wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa.”;

2. w pozostałym zakresie apelację oddala;

3. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz strony powodowej kwotę 36 zł (trzydzieści sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego;

4. nakazuje ściągnąć od strony powodowej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie kwotę 265,95 zł (dwieście sześćdziesiąt pięć złotych i 95/100) tytułem wydatków postępowania wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa;

5. nakazuje ściągnąć od pozwanych solidarnie na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie kwotę 620,54 zł (sześćset dwadzieścia złotych i 54/100) tytułem wydatków postępowania wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 6 listopada 2014 r.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 18 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy dla Krakowa – Nowej Huty w Krakowie oddalił powództwo (...) z siedzibą w K. przeciwko W. S., B. S. i M. S. (1) o zapłatę (pkt I) oraz rozstrzygnął w kosztach procesu (pkt II, III, IV).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny. Pozwani zajmują lokal mieszkalny nr (...) położony na parterze budynku nr (...) przy ul. (...) w K.. Różni się on od innych mieszkań położonych na parterze tego budynku tym, że wysokość pomieszczeń w tym lokalu wynosi 4,13 m, a pozostałych mieszkań - 2,50 m. Pozwani nie korzystają z klatki schodowej w bloku, ponieważ do ich mieszkania wchodzi się bezpośrednio z zewnątrz przez wiatrołap. Również do ogrzewanego pomieszczenia piwnicy wchodzi się z przez nieogrzewane pomieszczenie wiatrołapu klatki schodowej i dalej omijając oddzieloną drzwiami klatkę schodową. Piwnica jest nieopomiarowana i nie posiada wydzielonego ogrzewania, a ciepło wydzielane jest z niewłaściwej izolacji termicznej znajdujących się tam rurociągów i urządzeń centralnego ogrzewania. Mieszkanie pozwanych jest ogrzewane żeliwnymi grzejnikami, na których są zamontowane elektroniczne podzielniki kosztów ciepła. Grzejniki zlokalizowane na klatce schodowej nie posiadają zamontowanych podzielników kosztów ciepła. Zasady redukcji cieplnej zastosowane przez (...) Spółka z o.o. nie uwzględniają nietypowości lokalu mieszkalnego zajmowanego przez pozwanych tj. bezpośredniego wejścia zewnętrznego, nieogrzewanego wiatrołapu, ponadnormatywnej wysokości mieszkania oraz pomieszczeń nawowych. W związku z otrzymanym indywidualnym rozliczeniem kosztów ogrzewania lokali mieszkalnych za 2005 rok mieszkańcy czterech lokali położonych na parterze budynku przy ul. (...) zwrócili się do prezesa zarządu powodowej spółdzielni kwestionując naliczenie opłat za ogrzewanie całego budynku. Strona powodowa dokonała rozliczenia kosztów zużycia energii cieplnej lokalu zajmowanego przez pozwanych za okres od 2005 do 2007 roku na podstawie posiadanych danych, czyli wielkości zużycia energii cieplnej w tym lokalu z zastosowaniem współczynników korygujących opracowanych przez (...) Spółka z o.o.. Obciążenie pozwanych przez stronę powodową za zużycie energii cieplnej było zawyżone, ponieważ nie uwzględniało wszystkich współczynników korygujących związanych z nietypowym usytuowaniem lokalu. Udział pozwanych z tytułu partycypowania w kosztach stałych został obliczony, jako procentowy udział powierzchni lokalu zajmowanego przez pozwanych w całkowitej powierzchni klatki schodowej, a wynosi on 2,55%.

Stawka ryczałtowa kosztów stałych w 2005 roku wynosiła 31,20 zł za 1 m². W związku z powyższym udział pozwanych w kosztach ogrzewania klatki schodowej w 2005 roku wynosił 180,51 zł. Od 1 stycznia 2006 roku zainstalowano nowe elektroniczne podzielniki ciepła, które miały już zakodowane współczynniki korygujące zużycie energii elektrycznej opracowane przez spółkę (...). Stawka ryczałtowa kosztów stałych w 2006 roku wynosiła 39,18 zł za 1 m². W związku z powyższym udział pozwanych w kosztach ogrzewania klatki schodowej w 2006 roku wynosił 496,84 zł. Stawka ryczałtowa kosztów stałych w 2007 roku wynosiła 32,76 zł za 1 m². W związku z powyższym udział pozwanych w kosztach ogrzewania klatki schodowej w 2007 roku wynosił 192,16 zł. Na dzień 20 października 2008 roku - bez

uwzględnienia wpłat dokonanych w trakcie postępowania - pozwani byli zadłużeni u strony powodowej na kwotę 63,91 zł.

Stan faktyczny sprawy Sąd Rejonowy ustalił na podstawie niekwestionowanych dowodów z dokumentów, zeznań świadka B. C. i opinii biegłych M. S. (2) oraz M. A. (1). M. S. (2) oznaczyła parametry techniczne przedmiotowego lokalu oraz dokonała sprawdzenia prawidłowości zastosowania współczynników redukcji cieplnej, a M. A. (1) w oparciu o dane uzyskane z opinii pierwszej biegłej dokonała stosownych wyliczeń dotyczących wysokości należności pozwanych wobec strony powodowej. Sąd nie wziął pod uwagę nierzetelnej i niezrozumiałej opinii biegłego sądownego ds. rachunkowości wspólnot mieszkaniowych S. B..

Sąd Rejonowy wskazał, że strona powodowa nie może domagać się od pozwanych zapłaty kosztów ogrzewania klatki schodowej budynku przy ul. (...) w K.. Podstawą rozstrzygnięcia były art. 1 ust. 1, ust. 6 i ust. 61 ustawy z 15 grudnia 2000 roku o spółdzielniach mieszkaniowych, Statut Spółdzielni powtarzający regulacje wskazanej ustawy w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2005 r., Regulamin zasad ustalania i rozliczania kosztów gospodarki zasobami mieszkaniowymi oraz opłat za użytkowanie lokali w (...) oraz Regulamin ustalania opłat i rozliczania kosztów dostawy energii cieplnej do lokali mieszkalnych i użytkowych wyposażonych w instalacje centralnego ogrzewania i centralnej ciepłej wody (...). Na mocy § 19 ust. 6 oraz o § 128 Statutu Spółdzielni pozwani byli zobowiązani do partycypowania w kosztach ogrzewania klatki schodowej w przedmiotowym budynku, ponieważ W. S. był członkiem Spółdzielni, B. S. osobą, której przysługuje spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego, a M. S. (1) osobą faktycznie korzystającą z lokalu nr (...). Na podstawie § 130 Statutu strona powodowa zobowiązana jednak była do zróżnicowania obciążeń poszczególnych lokali kosztami zarządzania nieruchomości ze względu na ich rodzaj i intensywność eksploatacji. Pozwani w żaden sposób nie korzystają z klatki schodowej budynku przy ul. (...) w K. ze względu na to, że mają osobne wejście do mieszkania, do zajmowanego przez nich lokalu nie da się wejść przez klatkę schodową, a do piwnicy pozwani wchodzić przez nieogrzewany wiatrołap klatki schodowej. W oparciu o niekwestionowaną opinię biegłej M. A. (1) Sąd przyjął, że udział pozwanych z tytułu partycypowania w kosztach stałych ogrzewania tj. procentowy udział powierzchni lokalu zajmowanego przez pozwanych w całkowitej powierzchni klatki schodowej, wynosi 2,55%. Wyliczenie zobowiązań pozwanych za 2008 roku powyższą metodą okazało się niemożliwe wobec niepodania przez stronę powodową odczytu zużycia energii cieplnej za ten okres rozliczeniowy. Strona powodowa dochodziła od pozwanych zapłaty łącznej kwoty 2 810,58 zł (2 451,58 zł z tytułu kapitału i 359 zł z tytułu odsetek obliczonych na dzień 31 sierpnia 2013 roku). Biegła obliczyła, że pozwani zalegają stronie powodowej 63,91 zł z tytułu odsetek wyliczonych na powyższą datę. Niemniej jednak biegła nie uwzględniła przelewów dokonanych przez pozwanych już po tej dacie, a to 15 września i 25 września 2008 roku w łącznej kwocie 1 600 zł. W związku z powyższym sąd powództwo oddalił.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc.

Apelację od tego wyroku wniosła strona powodowa, zaskarżając orzeczenie w całości i zarzucając mu:

- naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną ich wykładnię tj. art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych, § 128 ust. 1 S. S. S. M. oraz § 2 Regulaminu zasad ustalania i rozliczania kosztów gospodarki zasobami mieszkaniowymi oraz opłat za użytkowanie lokali przez przyjęcie, że strona pozwana nie jest zobowiązana do ponoszenia opłat za centralne ogrzewanie klatki schodowej. Pozwani powinni uczestniczyć w ponoszeniu tych opłat, ponieważ wiatrołap, w którym nie są zamontowane grzejniki, jest ogrzewany pośrednio z pozostałej części nieruchomości wspólnej tj. klatki schodowej i z ogrzewanego pomieszczenia przed windą, a opłaty za centralne ogrzewanie naliczane są z uwzględnieniem powierzchni pomieszczeń, w których nie zostały zainstalowane grzejniki;

- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią materiału dowodowego przez przyjęcie, że strona powodowa nie kwestionowała opinii biegłych, że pozwani nie mają dostępu i nie korzystają z klatki schodowej oraz że zasady redukcji cieplnej zastosowane do rozliczenia kosztów centralnego ogrzewania nie uwzględniają specyfiki mieszkania pozwanych. Powodowa Spółdzielnia kwestionowała opinię biegłej M. S. (2) i wniosła o przeprowadzenie dowodu z

opinii innego biegłego tej specjalności. Pomimo braku zweryfikowania tej opinii, Sąd I instancji dopuścił dowód z opinii biegłej A., która opierała się w całości na zakwestionowanych ustaleniach i wyliczeniach biegłej S., a ponadto opinia ta nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i narażała stronę powodową na koszty. Współczynniki redukcji nie uwzględniają jedynie wysokości mieszkania pozwanych przekraczającej 4 m. Skutkowało to zwiększonym zużyciem ciepła, jednak dało pozwany możliwość wykonania w mieszkaniu antresoli, a tym samym doprowadziło do zwiększenia powierzchni mieszkania;

- niewyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy tj. wpływu ogrzewanych pomieszczeń: wymiennikowni i pomieszczeń gospodarczych usytuowanych pod mieszkaniem pozwanych na wysokość temperatury w ich mieszkaniu.

Strona powodowa wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja częściowo zasługuje na uwzględnienie.

Należy zgodzić się z zarzutami naruszenia przez Sąd I instancji przepisów prawa materialnego wskazanych w apelacji jako pierwsze.

Zasady rozliczania kosztów zakupu ciepła dostarczanego do budynków, przypadającego na poszczególne lokale, reguluje art. 45a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne. Zgodnie z treścią art. 45a ust. 9 ustawy, właściciel lub zarządca budynku wielolokalowego ma obowiązek określenia metody rozliczania całkowitych kosztów zakupu ciepła na poszczególne lokale mieszkalne i użytkowe w tym budynku. Wybór odpowiedniego sposobu rozliczeń musi nastąpić spośród metod wymienionych w art. 45a ust. 8 prawa energetycznego, na podstawie ustawowo określonych przesłanek. Ustawodawca pozostawił znaczną swobodę w doborze metody przypisania udziału poszczególnych lokali w ogólnych kosztach zakupu ciepła. Wybrana metoda powinna jednakże, zgodnie z treścią art. 45a ust. 9 ustawy, stymulować energooszczędne zachowania oraz zapewniać ustalanie opłat w sposób odpowiadający zużyciu ciepła na ogrzewanie, uwzględniając jednocześnie współczynniki wyrównawcze zużycia ciepła na ogrzewanie, wynikające z położenia lokalu w bryle budynku (w niniejszej sprawie są to tzw. współczynniki redukcji mocy cieplnej) przy jednoczesnym zachowaniu prawidłowych warunków eksploatacji budynku określonych w odrębnych przepisach, tj. przepisach prawa budowlanego. Stosownie do art. 45a ust. 10 ustawy, metoda rozliczeń kosztów ciepła powinna zostać określona przez właściciela lub zarządcę budynku wielolokalowego w formie wewnętrznego regulaminu rozliczeń ciepła.

W niniejszej sprawie zasady te zostały określone przez powodową spółdzielnię, a regulują je akty prawne różnego rzędu od ustawowych po czysto wykonawcze i obowiązujące tylko w ramach spółdzielni. Już art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych stanowi, że członkowie spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze prawa do lokali, są obowiązani uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w częściach przypadających na ich lokale, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni przez uiszczanie opłat zgodnie z postanowieniami statutu. Przepis ten został niemal przeniesiony do § 128 ust. 1 statutu spółdzielni. Z kolei w oparciu o statut uchwalone zostały przez spółdzielnię (...) zasad ustalania i rozliczania kosztów gospodarki zasobami mieszkaniowymi oraz opłat za użytkowanie lokali w (...) oraz Regulamin ustalania opłat i rozliczania kosztów dostawy energii cieplnej do lokali mieszkalnych i użytkowych wyposażonych w instalacje centralnego ogrzewania i centralnej ciepłej wody (...). Przepisy tych aktów prawnych wiążą oczywiście także pozwanych. Zasady ustalania opłat za energię cieplną w poszczególnych lokalach muszą odpowiadać tym regulacjom, co oznacza, że obie strony muszą honorować w ten sposób skodyfikowane zasady. Oznacza to zarazem, że jeżeli przepisy te nie regulują pewnych kwestii w sposób szczególny, to nie można się do nich odwoływać. Żaden z przepisów tych aktów prawnych nie przewiduje dla przykładu zwolnienia członka spółdzielni od obowiązku partycypowania w kosztach ogrzewania części wspólnych budynku tylko dlatego, że z nich nie korzysta, a zatem brak było podstaw, dla których sąd prowadził szczegółowe postępowanie w tym kierunku i ustalenia zgodnie, z którymi

pozwani z klatki schodowej nie korzystają uznał za istotne z punktu widzenia wyliczenia należnych od nich kosztów ogrzewania. Jeżeli przepisy różnicują koszty w zależności od pewnych szczególnych czynników, jak np. korzystanie bądź nie z windy to osobno to regulują, jeżeli zaś takich szczególnych regulacji nie wprowadzają, to nie można, mocą orzeczenia sądu, kreować treści obowiązujących w spółdzielni aktów prawnych. Jeżeli zatem żaden przepis nie zwalnia członka od obowiązku partycypowania w tych kosztach, to nie może też zrobić tego sąd. Pozwani nie kwestionowali obowiązywania tych aktów prawnych, ani uchwał mocą których zostały ustanowione, a zatem są nimi związani dopóki one w tym kształcie obowiązują. Sytuacja jest tutaj analogiczna do zapisów statutu, zgodnie z którymi członkowie partycypują też w kosztach działalności kulturalnej, oświatowej czy społecznej spółdzielni, a zobowiązani są do tego niezależnie od tego, czy w akcjach przez spółdzielnię organizowanych uczestniczą.

Wobec powyższego dla indywidualnego rozliczenia kluczowe znaczenie mają regulacje właściwe dla spółdzielni mieszkaniowej, w której regulamin rozliczeń jest ustalany przez właściwy organ, zgodnie z procedurą określoną statutem spółdzielni. W rozpatrywanej sprawie na podstawie analizy przedłożonej dokumentacji uznać należało, co było zresztą nie kwestionowane, że regulamin rozliczeń ciepła obowiązujący u powódki został przyjęty zgodnie ze statutowymi procedurami spółdzielni, a zasady rozliczania kosztów ciepła stosowane przez spółdzielnię mieszkaniową są zgodne z zasadami określonymi w art. 45a prawa energetycznego. Co za tym idzie taki system rozliczeń jest prawnie obowiązujący – tak spółdzielnię jak i spółdzielców - i nie ma uzasadnionych podstaw do zakwestionowania go w ramach tego procesu.

Dlatego też badając prawidłowość ustalenia kosztów ogrzewania lokalu pozwanych odwołać się należało do zapisów tych aktów prawnych, a w szczególności Regulaminu ustalania opłat i rozliczania kosztów dostawy energii cieplnej do lokali mieszkalnych i użytkowych wyposażonych w instalacje centralnego ogrzewania i centralnej ciepłej wody (...). Regulamin ten podaje szczegółowe zasady ustalania kosztów c.o. w § 15, dzieląc je w równych częściach na koszty stałe i zmienne – indywidualnie ustalone dla poszczególnych lokali odpowiednio do wskazań podzielników ciepła przy uwzględnieniu współczynników korygujących (§ 15 ust. 2) ustalanych przez zarząd spółdzielni w porozumieniu z firmą rozliczeniową (§ 15 ust. 3). Koszty stałe to m.in. koszty ogrzewania klatek schodowych. Omawiane przepisy w sposób absolutnie racjonalny nie zwalniają nikogo od obowiązku partycypowania także w tych kosztach ogrzewania, bo to ogrzewanie służy przecież nie tylko podniesieniu komfortu osób z klatek korzystających, ale też zachowaniu we właściwej kondycji substancji budynku, który służy wszystkim jego lokatorom i dla każdego z nich stanowi nieruchomość wspólną. Zwalnianie się z tego obowiązku mogłoby być podobne do niechęci partycypowania w kosztach remontu przeciekającego dachu wielopiętrowego budynku przez mieszkańców lokali zlokalizowanych na parterze, którym nieszczelność dachu nie przeszkadza i nie powoduje szkód w ich lokalu.

Odwołując się zatem do Regulaminu należało ustalić czy poruszając się w jego granicach strona powodowa prawidłowo ustaliła koszty ogrzewania w lokalu pozwanych. Sama ilość zużytego ciepła nie była kwestionowana, zasadniczym więc było ustalenie, czy w sposób prawidłowy zostały zastosowane w lokalu współczynniki redukujące firmy (...). Pomocna w tym zakresie była opinia biegłej S., która dokonała szczegółowej inwentaryzacji tych współczynników w odniesieniu do lokalu pozwanych odwołując się zarazem do właściwej tabeli tych współczynników, nie wzbogacając jej o żadne dodatkowe pozycje (inaczej niż uczyniła to biegła A., która dodała od siebie, nie obowiązujący w spółdzielni współczynnik za wysokość stropu). Podzielając ustalenia biegłej S. należało przyjąć, że stosowane w latach 2005-7 współczynniki redukujące w lokalu pozwanych były ustalone w sposób nieprawidłowy, były zaniżone, co powodowało zawyżone koszty ogrzewania lokalu pozwanych. Prawidłowe współczynniki powinny wynosić: dla wiatrolapu – 32%, dla pokoju nr (...) – 22%, dla pokoju nr (...) – grzejnik 12 cz. – 17%, a grzejnik 6 cz. – 35%, dla pokoju nr (...) – 12%, dla łazienki – 15% i dla kuchni 12%. Wszystkie te współczynniki obowiązywały w spółdzielni w okresie objętym żądaniem i znajdowały umocowanie w regulaminie, jako przyjęte uchwałą zarządu, a przygotowane przez firmę (...). Tak obliczonych współczynników spółdzielnia nie uwzględniła w rozliczeniach za sporny okres zawyżając tym samym opłaty za ogrzewanie w lokalu pozwanych.

Sąd Okręgowy kierując się tym właśnie zasadami dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłej A. na okoliczność ostatecznego wyliczenia kosztów zużycia ciepła w lokalu pozwanych przy zastosowaniu tych, ale zarazem żadnych innych współczynników i przy przyjęciu, że zasady dotyczące partycypowania w kosztach stałych dotyczą w całej

rozciągnięto także pozwanych, nawet jeżeli nie korzystają z klatki schodowej w bloku. Obliczenia biegłej pozwoliły uzupełnić ustalenia faktyczne o stwierdzenie, że prawidłowo wyliczone koszty ogrzewania w lokalu za lata 2005-7 dają łączną zaległość pozwanych w kwocie 2 139,63 zł (dowód: opinia biegłej M. A. – k. 514-539).

Wbrew ustaleniom Sądu Rejonowego dla takiego wyliczenia kosztów nie ma znaczenia przepis § 130 pkt d) statutu przewidujący, że regulamin powinien określać zasady przyznawania bonifikat w przypadku nienależytej jakości usług świadczonych przez spółdzielnię, gdyż nie dość, że regulamin na ten temat milczy i bonifikat taki nie wprowadza, to w sprawie nie było zarzutu świadczenia wadliwych usług, a jedynie wadliwego rozliczania kosztów ciepła. Dlatego też nieuprawnione było wprowadzanie w obliczeniach jakichkolwiek arbitralnie ustalanych bonifikat za niekorzystanie przez pozwanych z klatki schodowej.

Ostatecznie wysokość należności strony powodowej należało ustalić w następujący sposób. Strona powodowa dochodziła sumy kwoty 2 451,58 zł nieuiszczonej części kosztów ciepła za lata 2005-7 oraz skapitalizowanych odsetek od tej kwoty w wysokości 359 zł. Prawidłowo wyliczona niedopłata pozwanych winna wynosić 2 139,63 zł, a skapitalizowane odsetki od niej 313,32 zł. Łącznie zatem stronie powodowej należała się kwota 2 452,95 zł. Kwotę swojej należności strona powodowa obniżyła o dokonane w toku procesu wpłaty w łącznej wysokości 1 600 zł. Pomniejszenie zatem kwoty 2 452,95 zł o 1 600 zł daje ostateczną należność w wysokości 852,95 zł, jaką winien zasądzić Sąd Rejonowy i, w zakresie której, zaskarżony wyrok musiał zostać zmieniony.

Zmiana wyroku co do meritum musiała pociągnąć za sobą zmianę orzeczenia w przedmiocie kosztów procesu (I instancji). Uznając powództwo za uzasadnione w wysokości 2 452,95 zł (zasądzono mniej wobec spłaty przez pozwanych części zadłużenia w toku procesu, co nie powoduje jednak, że w tym zakresie strona powodowa przegrała) powództwo zostaje uwzględnione w 87%, co uwzględniono na potrzeby rozliczenia kosztów, w oparciu o art. 100 kpc. Strona powodowa poniosła łącznie koszty w kwocie 2 717 zł (100 zł – opłata od pozwu, 2 000 zł – zaliczka na opinie biegłych i 617 zł – wynagrodzenie jej pełnomocnika z opłatą), zaś pozwani W. S. i B. S. ponieśli łącznie koszty w kwocie 1 417 zł (617 zł - wynagrodzenie pełnomocnika z opłatą i 800 zł – zaliczka na opinie biegłych). Łącznie koszty procesu to zatem 4 134 zł. Strona powodowa powinna ponieść 13% sumy kosztów, bo w takim zakresie nie utrzymała się ze swoim żądaniem, czyli 537 zł, a skoro poniosła 2 717 zł, to należy jej się zwrot kosztów procesu w wysokości brakujących jej 2 180 zł. Według tej samej proporcji (13% - 87%) należało rozdzielić między stronami koszty postępowania wyłożone tymczasowo przez Skarb Państwa w łącznej kwocie 4 016,83 zł. Na stronę powodową przypada więc 522,18 zł, a na pozwanych 3 494,65 zł.

W nieco innej proporcji, zdeterminowanej zakresem zaskarżenia i stopniem uwzględnienia apelacji, należało obliczyć, też odwołując się do art. 100 kpc, koszty za postępowanie odwoławcze. Strona powodowa domagała się w apelacji zasądzenia kwoty 1 210,58 zł, a zasądzono jej 852,95 zł, czyli 70% żądania. Strona powodowa poniosła łącznie koszty tego postępowania w kwocie 90 zł wynagrodzenia jej pełnomocnika obliczonego na podstawie § 6 pkt 2 § 12 ust. 1 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, zaś pozwani W. S. i B. S. ponieśli łącznie koszty w tej samej kwocie 90 zł wynagrodzenia ich pełnomocnika. Łącznie koszty postępowania odwoławczego to zatem 180 zł. Strona powodowa powinna ponieść 30% tej sumy czyli 54 zł, a skoro poniosła 90 zł, to należy jej się zwrot kosztów w wysokości brakujących jej 36 zł. Według tej samej proporcji (30% - 70%) należało rozdzielić między stronami koszty postępowania odwoławczego wyłożone tymczasowo przez Skarb Państwa w łącznej kwocie 886,49 zł. Na stronę powodową przypada więc 265,95 zł, a na pozwanych 620,54 zł.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 386 § 1 kpc, orzeczono jak w sentencji wyroku.